

Από Χο

Μέρα παρά

μέρα

‘Η σκηνή στην αγορά. ‘Η νοικοκυρά πλησιάζει τις πράσινες έληές.

— Βάλε μου δύο όκάδες.

Τις θάζει ό μαννάθης κι’ ή γυναίκα ζητά να πληρώσει.

— Πόσα;

— Δεκαοχτώ σελίνια

— Τι;

Δεκαοχτώ σελίνια σημαίνουν περίπου τὰ όγδόντα τοίς έκατό του προϋπολογισμού για τὰ τρόφιμα τής ήμέρας.

— Οί έληές έννιά σελίνια ή όκά; Δέν είμαστε καλά. Πότε τις ξαναφάγαμε έτσι;

— Και τί έμεινε στη θέση του, κυρία μου;

— Βάλε τις μισές! Φέτος θά φάμε μιá όκά έλιές, τί να γίνει;

Κουνά τὸ κεφάλι του με κατανόηση ό μαννάθης κι’ ή νοικοκυρά φεύγει για τὸ χασάπη για να διαπιστώσει τήν αύξηση στο κρέας, για τὸν μπακάλη για να διαπιστώσει τήν αύξηση στο λάδι, στο γάλα, στα αυγά, στα όσπρια, στη ζάχαρι, στο ρύζι, στο τυρί σέ όλα.

— Δέν ξέρουμε ως πιό σημείο οί αύξήσεις αυτές οφείλονται σέ αντικειμενικούς παράγοντες, άξάρτητους από τή θέληση τών μεγάλων και τών μικρών έμπόρων και τών παραγωγών. Σάν καταναλωτές όμως μιá άκατανίκητη ύποψία άρχισε να μās διακατέχει: Πώς πολλοί έπωφελούνται τής γενικής τάσης άνόδου τών τιμών. Πώς αυτό τὸ άνεξέλεγκτο όργιο τής άκρίβειας δέν είναι και τόσο φυσιολογικό. Πώς εκείνος που στο τέλος «τρώει τή φάκκα», για να έκφρασθούμε στη μητρική μας γλώσσα, είναι ό λαουτζίκος με τὸ μεροκάματο.

‘Η άκρίβεια, ως ένα σημείο είναι φυσιολογική. ‘Ολόκληρη ή Εύρώπη είναι θύμα της. ‘Ωστόσο, σά να περνούμε τὰ όρια έμείς. Κι’ όταν κανείς περάσει τὰ όρια γίνεται λαίμαργος, και τήν λαίμαργία του χρήματος τίποτα δέν τήν σταματά.

Δέν μιλάμε για τις έληές, τὰ φρούτα, τὰ γεωργικά προϊόντα, που επηρεάσθηκαν άμεσα από τή φετινή άνομβρία. Μιλάμε για όλα γενικά άπό τὰ ένοίκια ίσα με τὰ παπούτσια, άπό τὰ ψυγεία ίσα με τὰ σαπούνια. Αυτό που τόσο συχνά γίνεται αντικείμενο συζήτησης «ή δίκαιη κατανομή του έθνικού εισοδήματος», θά πρέπει πιά να γίνει πράξη, για να μην πληρώνει πάντα τὰ σπασμένα ό άπλός εργαζόμενος.

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ